

den tilskadekomne til saa hurtigt som muligt at give sig i Arbejde igen, sagde den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (L. D. Rasmussen) og jeg, som har været Tilhængere af denne Erstatning ligesom den højtærede Minister, til hinanden: Ja, men det er jo ogsaa netop det, Ændringsforslaget har til Hensigt at fremme. Forsaavidt den tilskadekomne er kommet til Skade paa en saadan Maade, at Arbejderforsikrings-Raadet erklærer, at dette medfører en bestemt Invaliditetsgrad, er det Tilvænningserstatningens Ønske og Formaal at faa ham til at begynde at arbejde, *inden* han har naaet saa langt som til den Invaliditetsgrad, som Arbejderforsikrings-Raadet siger, at selve Ulykkestilfældet har ført ham til, og forsaavidt der er Udsigt til, at han kommer til fuld Arbejdsførhed, er det Hensigten at hindre, at han *pylrer*, og bevirke, at han paa et Tidspunkt, hvor han kan begynde at arbejde, men ikke har naaet den fulde Arbejdsførhed, som Arbejderforsikrings-Raadet erkender, at han skal have naaet, skal begynde at arbejde under de ringere Forhold, som selve hans Mangel paa Tilvænnen til Arbejdet medfører, men saaledes, at der gives ham en Opmuntring til at begynde at arbejde gennem Tilvænningserstatningen. Det er Formaalet, der kan ikke læses andet ud af det, end at Tilvænningserstatningen er en Spore og Ansporelse til at begynde at arbejde inden den Tid, hvor det egentlige Ulykkestilfælde har ophørt med at have sine Virkninger. Det kan slet ikke misforstaas. Nej, Grunden hvorfor Tilvænningserstatningen gik ud i Landstinget var en helt anden. Det var, fordi man dør fejltagtigt mente, at den Faberske Skala og Tilvænningserstatningen ikke stod til hinanden. Naar man gik med til den Faberske Skala, burde Tilvænningserstatningen falde bort. Allerede ved eneste Behandling i Folketinget i 1916 gjorde jeg opmærksom paa, at det er en Misforstaaelse. De to Ting har intet med hinanden at gøre. Tilvænningserstatningen har sit Formaal i sig selv, nemlig at faa den tilskadekomne til at begynde at arbejde, inden den egentlige Helbredelsesperiode er afsluttet. Jeg vil meget indtrængende anmode Folketinget om ikke at forlade det Standpunkt, det efter fuld Overvejelse af Stillingen i 1915 enstemmigt indtog. Tilvænningserstatningen blev nemlig enstemmigt vedtaget her i Tinget.

Med Hensyn til det andet Ændringsforslag, om Landarbejderforbundet, er det efter min Mening et Fejlsyn af det ærede

Medlem, naar han anbefaler at lade Sygekassenævnene, som den højtærede Minister med Rette kaldte en Nødhjælp i 1916, bestaa som Repræsentation for Landarbejderne. Det er et Fejlsyn, som det ærede Medlem er kommet til derved, at han tænker paa den lokale Repræsentation. Det er vistnok rigtigt, og det har jeg hørt fra flere Sider, at Landarbejderforbundet paa visse Egne ikke har en saadan Udbredelse, at det paa disse Egne vil blive betragtet som en naturlig lokal Repræsentation, men Landarbejderforbundets Repræsentation i Arbejderforsikrings-Raadet er ikke lokal, men faglig. Det vil sige, at i samme Øjeblik som Landarbejderforbundet omfatter et betragteligt Antal over hele Landet, og nu er det et overvejende Antal af Landarbejderne, er det ogsaa en faglig og naturlig Repræsentation for det Lag af Befolkningen, som efter selve Loven skal være repræsenteret i Arbejderforsikrings-Raadet, og den Grund til at antage en Nødhjælp, som Sygekassenævnet er, idet det i Virkeligheden repræsenterer helt andre Folkelag og Folkeklasser ved Siden af Landarbejderne, hvilket er i Modstrid med hele Lovens øvrige Opbygning, er der ingen Nødvendighed for at bruge længere. I samme Øjeblik som dette Landarbejderforbund ses som fagligt, er det den naturlige Organisation og Repræsentation for Landarbejderne, saaledes at jeg ikke kan anbefale at stemme for Mindretallets Ændringsforslag paa dette Punkt.

Pitzner: Naar jeg ikke har kunnet gaa med til Flertallets Ændringsforslag Nr. 10 om at give en Tilvænningserstatning, er det ikke, fordi jeg i og for sig er imod en saadan, men jeg er imod den Form, man ved Ændringsforslaget vil give den. Hvis man efter Ordene „i ganske særlige Tilfælde“ havde tilføjet: „og efter ydet Invaliditetsgodtgørelse“, saa havde mit Parti kunnet tiltræde Bestemmelsen. Men vi kan ikke give den Form, hvori det nu staar, vor Tilslutning; der staar ganske vist: „i ganske særlige Tilfælde“, men der lukkes samtidig op for, at der efter et hvilket som helst Ulykkestilfælde vil kunne blive givet Tilvænningserstatning og det oven i Købet i saa langt et Dageantal som 100 Dage. Derfor maa jeg fraraade, at man stemmer for dette Ændringsforslag.

Ordføreren (Ivar Berendsen): Jeg vil gerne sige, at jeg for mit Vedkommende sætter en saadan Pris paa, at der